— Сніговику, сніговику,
скажи нам — а навіщо
тобі дали мітлу таку,
яка за тебе вища?

— Я нишком-тишком уночі
сніг підмету з дороги,
щоб діти,
з дому ідучи,
не замочили ноги.

— Сніговику, сніговику,
скажи-но — а навіщо
на голові твоїй стирчить
відрище-здоровище?

— А щоб тоді,
як місто спить,
малечі ковзанки залить
чи в заметіль кудлату
синиць туди сховати:
нехай собі
сидять під ним,
неначе це —
пташиний дім.

— Ну, а твоя морквина-ніс
навіщо —
розкажи-но?

— Якби колись
пішов я в ліс,
то я б зайцям її одніс,

бо це —
для них морквина.

— Сніговику, сніговику,
ще трохи нас послухай:
навіщо в тебе рот такий —
од вуха і до вуха?

— Ну, це відомо кожному:
без посмішки не можу я!